

Bouwreis Ghana 19 t/ 26 november 2011

Bouwreizigers Ghana ontmoeten elkaar deze week!

Op 3 november is het zover dat de groep die gaat bouwen in Kumasi, Ghana elkaar gaat ontmoeten; De laatste voorbereiding voordat we op 19 november in het vliegtuig stappen.

In Kumasi gaan we werken aan een nieuw project: de bouw van een kostschool voor straatmeiden, het Saint Louise Training Centre. Deze meiden gaan daar leren voor kapster of naaister en kunnen daardoor in de toekomst op een waardige wijze hun inkomen verdienen.

We gaan met een zeer diverse groep: 17 deelnemers en 2 begeleiders met van oorsprong 7 verschillende nationaliteiten uit 11 verschillende Vebego bedrijven én iemand van een relatie van Vebego. Dit zijn ze:

Angela Nieuwkamp, Licom Schoon
Asha Binda, Hago
Audrey Cransveld, Tence
Bart van den Eynde, Assist België
Bart Baert, Assist België
Bas van Neer, Alpheios
Ben ter Horst, Hago Next
Boy Barre, Hago
Habibou Kamara, Care

Henny Luijk, Stoffels Bleijenberg
Jürg Brechbühl, Vebego CH
Karlijn Fidder, Yask
Marion Berghmans, Westrom Risse
Nicole Mol, CSG
Salome Waithera, Care
Siegfried Braun, Vebego CH
Wim Vos, Zuidgeest

Kevin Vinken (Licom) en Annet van de Laak (werkgroep Vebego Foundation) gaan de reis begeleiden.

Houd onze ervaringen via deze blog in de gaten en steek onze bouwreizigers een hart onder de riem door af en toe een berichtje te plaatsen.

African Kick off

Beste vrienden, familie en collega's!

Na 6,5 uur vliegen zijn we gisteren rond 21.30 (1 uur eerder dan Nederland) veilig aangekomen in Accra, de hoofdstad van Ghana. Na even te hebben gewacht op onze Zwitserse collega's vertrokken we onder enige heisa over 'tipgeld' in een volgeladen mini busje richting het hotel. Ondanks dat het al avond was, was het nog steeds erg warm: maar liefst 27 graden!! en hoge luchtvochtigheid. Dat beloofd wat voor overdag (maar het is beter dan nachtvorst... J).

Onder het genot van een Afrikaans biertje hebben we elkaar weer beter leren kennen en hebben we erg veel zin in dit gezamenlijke avontuur.

Na een goede maar korte nachtrust (zeker voor een aantal die de klok vergeten zijn terug te zetten) kwamen we meteen al in aanraking met de 'African way of life'. De bus kwam een uur te laat, het lokale 'wegrestaurant' kreeg de bestelling voor onze grote groep pas na 1,5 uur verwerkt en de buschauffeur raakte de weg kwijt. Na een reisdag van 8 uur zijn we aangekomen in Kumasi.

Onderweg hebben we al veel cultuur van Ghana kunnen opsnuiven. De wegen zijn gedeeltelijk geasfalteerd, de rest zijn stoffige rood gekleurde zandwegen. Alles dames dragen hier stevast een zware lading op hun hoofd en liepen ze in mooie fel gekleurde gewaden/jurken.

Langs de wegen komen we veel golfplaten en/of vervallen huisjes tegen en ligt er veel afval in de berm. Jongenlui verkopen (zelfgemaakte) snacks en drinken voor het stoplicht. Veel van ons hadden een cultuurschok en we beseffen ons maar al te goed, hoe luxe we het in Europa hebben.

In Kumasi hebben we kennis gemaakt met Sister Olivia en Martha van Daughters of Charity. Ook Hanneke was aanwezig als ons Nederlandse contactpersoon en initiator van het project waar we voor gaan werken. We waren onder de indruk van hun verhalen. Veel kinderen (voornamelijk meiden tussen 6 en 18 jaar) worden vanaf het platteland naar familie in de grote stad gestuurd omdat men denkt dat ze het daar beter krijgen. Bij veel familie zijn zij niet welkom, vaak omdat het weer een extra mond is om te voeden. Vervolgens belanden ze op straat waar overleven centraal staat en prostitutie niet vreemd is.

De 14 zusters van Daughters of Charity gaan dagelijks de straat op om straatkinderen op te vangen en hen naar het dagcentrum te sturen. Het dagcentrum biedt geen plaats voor overnachtingen en scholing en daarom is het project opgezet om een kostschool te bouwen waar dit wel kan: het Saint Louise training centre.

Een aantal bouwers hebben met collega's, vrienden en familie geld ingezameld, dit bedrag van maar liefst EUR 2090,- Hebben we aan de zusters overhandigd. Hier waren ze uitermate gelukkig mee en willen we iedereen die hieraan een bijdrage heeft geleverd ontzettend bedanken!

Na dit indrukwekkende verhaal hebben we nog meer energie gekregen om morgen aan onze eerste bouw dag te beginnen!

Veel liefs namens de groep,

Angela en Karlijn.

Onze eerste overnachting in Kumasi

Het verslag van vandaag start dus iets eerder want de 4B's (Boy, Bart, Bas en Ben) zijn nog even naar Kumasi geweest. Na een thrill ride van 20 minuten kwamen we in een roadhouse terecht, voor een spelletje pool en toen nog even de roulette tafel. We stonden op 70 cedis winst, wat ongeveer 35 euro is. Hier betekent dat een avondje uit met 4 man ! De rest heeft de zwoele avond aan de rand van het zwembad doorgebracht met een biertje en een glas wijn.

Na een goede nachtrust was iedereen op tijd voor het ontbijt. En voor diegene die denken dat we hier aan een enorm Bourgondisch ontbijt zaten, het ontbijt was een omelet met toast en natuurlijk jus d'orange.

De bus was ruim op tijd en een goede airconditioning, ook waren er al 3 straatmeiden met de bus meegekomen om ons ophalen. In een bus met meer passagiers dan stoelen zijn we richting de bouwplaats gegaan. Onderweg zijn we goed door elkaar geschud want de weg is echt niet ! verhard.

Op de bouwplaats kregen we een openingsgebed van Zuster Olivia en daarna een VCA instructie (maar dan op z'n Afrikaans) van Franscis de lokale bouwmeester. Een VCA toolbox betekent hier de opmerking; geen bijzonderheden vandaag want we werkten niet op hoogte. Ben wel benieuwd of we morgen nog een aanvullend instructie krijgen.

We werden ingedeeld in 4 ploegen van 4 collega's. Ploeg 1 moest stenen sjouwen, ploeg 2 moest stenen sjouwen, ploeg 3 moest stenen sjouwen en tot grote hilariteit mocht ploeg 4 ook stenen sjouwen. Uiteindelijk kostte dit de hele ochtend tot de lunch die bestond uit sandwiches ei en tonijn. Deze werd voorbereid door Angela, Marion, Asha en Ben en Charlotte de kok van het project en onder de bezielende leiding van Zuster Olivia. De HACCP norm werd zeer door Zuster Olivia streng gehanteerd wat betekende veel handen wassen want diaree heb je hier zomaar te pakken.

Na het eten hebben de straatmeiden hun verhaal verteld hoe zij in deze situatie zijn terechtgekomen en nu moeten overleven op straat. Indrukwekkende verhalen, stel je voor ; je bent een meisje van 14 in een vreemde stad 200 km van huis, zonder familie of vrienden en je hebt geen enkel bezit behalve de kleren die ze aan hebben. Asha, een van de straat meiden hebben we blij gemaakt door haar te vertellen wat haar naam betekend. Wij hebben namelijk een Asha in ons midden, wat hoop betekend. Asha uit

Kumasi brengt ook hoop en maakt al het verschil. Nu al haalt zij andere meiden van de straat en brengt ze naar de zusters. Er leven overigens meer dan 20.000 kinderen op de straten van Kumasi, maar elk kind wat een vak kan leren in ons trainingscentrum heeft straks wel een toekomst.

Vervolgens mochten we weer aan het werk, stenen sjouwen. Totaal hebben we een kleine 1000 stenen door onze handen gehad, geen ARBO verantwoorde gasbetonblokken maar gewoon handgemaakte stenen van klei die minimaal 15 kilo per stuk wegen. Omdat we in een menselijke keten werkten hebben we dus allemaal ook die 15.000 kg in de handen gehad! Na deze "relaxte" dag mochten we van Kevin al om 15.30 uur richting het hotel gaan. De boiler van de douche kon onze gezamenlijk vraag naar water niet aan dus moesten velen het doen met een klein straaltje water.

Vanavond waren we te gast bij Sheryl Buske om bij haar thuis te komen eten. Zij is een Amerikaanse professor die onderzoek doet naar de oorzaak van het feit dat er hier in Kumasi zoveel straatmeiden zijn. Het is nu 22.00 uur en hebben zojuist de evaluatie van vandaag gedaan en hebben de cadeautjes verdeeld voor onze "family visit" morgenmiddag. We gaan dan op bezoek bij de familie van de medewerkers van het project, maar morgen eerst weer bouwen.

Wim en Ben

Een belevenisvolle dag in het westen van Afrika komt tot een einde!

Na een voor niet iedereen rustige nacht zijn alle indrukken van gisteren goed verwerkt. Zij het met wilde dromen, het niet vatten van de slaap of gewoon door overweldigd bedachtzaam de ogen sluiten.

Deze ochtend stond weer in het teken van de cultuur van Afrika. Soms krijgen we het ontbijt zoals wij het willen, soms is de bus op tijd, maar niet vandaag!

Met een vertraging, maar niet minder gemotiveerd, beginnen we ons werk in de ruwbouw van het St. Louis Training Center. Of beter gezegd, dat zouden we willen. Maar eerst moet er georganiseerd worden. Dat kunnen we het beste zelf doen, anders gebeurt het dubbelop. Maar er is een goede sfeer. Vandaag gaan we van grote bamboe buizen, steunpilaren maken. Er waren slechts 2 goede zagen tot onze beschikking. Bart B. en Bart vd E. hebben er veel schik in om tijdens de pauze elkaars zaag te jatten.

Een wederom heerlijk, traditioneel maal is door de kookploeg, samen met Boy en Asha bereid. In de latere namiddag bezoeken we in Kumasi een cultureel centrum. De interessante, levendige, ietwat langdradige gids verteld veel koninklijke verhalen. Het aansluitende, heftige maar korte onweer brengt dan snelle afkoeling.

Na een lange, moeizame en chaotische busrit komen we aan bij de Zusters. Zuster Olivia en haar collega's hebben ons voor een diner uitgenodigd. Wat een hartelijk ontvangst! Veel dankbaarheid en liefde ontvangen we gezamenlijk, in bijzin van de langzaam,

genezende Kevin. Pater Francis van de katholieke gemeenschap begroet ons in Naam van God.

Een geweldige maaltijd met ijs en vruchtensaldade toe!! Het hoogtepunt van de avond was zeker het samen zingen onder begeleiding van de swingende zuster Caroline die ons als koor dirigeerde.

En weer gaat een ongelooflijk, intensieve, belevenisvolle en emotionele dag voorbij in deze waanzinige, inspirerende week.

De afgelopen 2 dagen waren "Africa Hardcore"

Africa we love you!

En tot slot nog dit...

Bijna alle mensen in Ghana, ongeacht in welke situatie ze leven, zijn heel mooi, kleurrijk en netjes gekleed.

Onze (Georg en Sigi) conclusie van vandaag is dan ook: Lach, lach zoveel je kunt! Geef de mensen een glimlach, lach vooral om je zelf!

Grusse von Jurg und Sigi..

Werken als Ghanezen!

Vanochtend rustig ontbeten en op ons gemak naar de bouwplaats gereden. Alleen Marion kon niet mee, daar zij ziek op bed op ligt. Waarschijnlijk last van warmte, vreemd eten en hard werken.

De eerste klus van vandaag is het maken van heel veel cement voor de vloer in de eetkamer. Grote bergen zand, kiezels en cement worden met water gehusseld. De Ghaneese bouwvakkers staan uren dit mengsel om te scheppen. Petje af voor hun inzet.

Als echte Ghanezen gaan vele van ons een hoedje van cementzakken vouwen, om de mortel in grote metalen schalen naar de bouw te brengen. Na vele schalen oefenen, ziet het er al professioneel uit. De rest wordt in kruiwagens af- en aangereden. Het is een vies klusje, maar geeft veel voldoening, want je ziet het resultaat groeien.

Tussen al het harde werken door is er ook tijd voor dollen: 3 meiden in de kruiwagen van Bart, wedstrijdje kruiwagens rijden met meiden tussen beide Barts en ook cement vervoeren met de motor van de opzichter.

We kunnen mortel blijven maken, want er wordt nog extra zand en grind aangevoerd. Dit hadden we al veel eerder verwacht, maar afspraken over tijdige leveringen valt hier niet mee.

De catering was vandaag super verzorgd. Ben en Henny zijn fruit wezen kopen en we hadden appeltaart ! Twee stagiaires van de opleiding muziektherapie (Nederlandse Sarah en Duitse Marijke) van het straatkinderen project hadden deze voor ons gebakken. Ontzettend aardig van hen!

De lunch bestond uit heerlijke pindasoep met een bal van kleefrijst en kip. Lekker !

Na de lunch hebben we in groepjes een MVO opdracht uitgewerkt en aan elkaar gepresenteerd. Vooral Salome was goed op dreef en stelde kritische vragen. Daarna nog even tijd voor een terugkerende discussie. Gisteravond op weg naar de maaltijd bij de zusters zijn de straatkinderen volgens een aantal van ons uit de bus "gezet". Dit komt volgens ons nogal cru over, maar het blijkt dat het beter is, dat deze meiden op tijd terug zijn in de stad om een slaapplek te vinden. Anders is het vragen om problemen voor hen. Voor ons is het echter onverteerbaar om op deze manier jonge meiden te laten gaan. Het geeft maar weer aan, hoe belangrijk het is, dat er opvang voor hen is en dat ze de kans krijgen om een opleiding te volgen en ze een toekomst te geven. Het leidt echter dagelijks tot discussie.

Nog even werden de handen uit de mouwen gestoken en de laatste mortel voor de vloer van de eetkamer verwerkt. Er is weer een stukje klaar.

Ondertussen is zuster Olivia gearriveerd om te overleggen wat er met het ingezamelde geld gaat gebeuren. De gulle gevers kiezen voor de aanleg van een waterput en opstart voor een kindercrèche. Voor dat laatste is nog veel meer geld nodig, dus we hopen, dat de groep die in januari komt, dit stokje gaat overpakken.

Net voor vertrek gaat het nog even hevig onwieren. Het terrein wordt gelijk zo slecht, dat de bus vast komt te zitten. Het kost nogal wat moeite om deze weer los te krijgen. Met zijn allen lukte het wel, want het teamwork is bij onze groep wel aanwezig!

Veel later thuis dan gepland, is het weer snel douchen voordat het avondprogramma begint. Een plaatselijke dansgroep deden verschillende dansen uit diverse Afrikaanse landen. Tot slot mochten we het zelf even proberen. Viel natuurlijk niet mee, met die stijve heupen en billen.

Maar straks gaan we nog even verder swingen en zingen in een karaoke tent. Hoe dit verloopt, lezen jullie morgen!

Afrikaanse zoen van Henny en Nicole

Einde van de reis, en nu?

Vandaag beleefden we met zijn allen het beste moment van de week... we aten Belgische frieten met mayonaise. Alweer een bewijs van de ongelooflijke gastvrijheid van het Ghanees volkje. Hiermee zijn we alvast begonnen met het einde van opnieuw een fantastische dag.

Voor dit zalig diner hebben we onze emoties en ervaringen gedeeld van deze bouwreis:

'Het speelt geen rol welke opleiding nationaliteit of positie je in een bedrijf hebt om samen goed te doen voor deze wereld. Zelfs zonder formele leider. Als de passie, het doel en de 'goesting' maar aanwezig zijn.'

'Dankbaarheid en tevreden zijn met wat je hebt. Een warme glimlach zoals de Ghanezen ons elke dag lieten zien bewijst nogmaals dat je stress en ongemak beter kan bestrijden met een lach. Het is minstens een sport en bijna een kunst om niet mee te doen als 'onze meiden' hun tanden bloot lachen.'

'AA of beter Amazing Africa was de vertaling van een ongelooflijk doorzettingsvermogen om telkens weer verder te gaan.'

Voor de terugreis naar ons hotel was er een slotceremonie gedirigeerd door orkestleider Kevin. Hierbij waren alle stakeholders aanwezig: In de eerste plaats onze meiden; Aisha, Bintou, Rofia, Zenabo, Bilau en Fatima, zuster overste Olivia en een paar van haar assistenten, de voltallige bouwploeg o.l.v. Francis, de keukenploeg aangevoerd door zuster Martha en Charlotte, de families waar we deze week gastvrij werden ontvangen, chauffeur Samson, de projectleiders Street Children Project vergezeld door Hanneke en last but not least de bijzonder gedreven en gezellige bende van de Vebego foundation. (The 'V'-team) gemend en getemd door ervaren Annet. Na een woord van dank door onze Karlijn en Wim en de overhandiging van de gedenkplaat door Bart B en Juerg kreeg zuster overste de tent stil. Eerst door in te gaan op de kussen, en ze genoot duidelijk ;-). Vervolgens door ons te overmannen met welgemeende, aandoenlijke complimenten. Daarna was het de beurt aan onze meiden die bedankten met een Afrikaans dansje. Tot slot dirigerde zuster Carolina 'Hiep, Hiep Hoera' vanuit het westen en 'Hiep, Hiep, Bouha' vanuit het oosten. Tijdens het afscheid wat daarop volgde vloeiden menige traantjes.

Oh ja.... we zijn het bouwen al zo gewoon dat we het al bijna vergeten te vertellen. We kregen vroeg in de ochtend bezoek van de management board van SDP (de bouwbegeleiders) die zo vriendelijk waren ons enkele wijsheden mee te geven.

'Fouten brengen ons niet terug naar het verleden, ze helpen ons aan een betere toekomst'.

'Als je afstand neemt kan je dingen beter aanschouwen en bijsturen'. Eén van de kerncompetenties van werfleider Francis

Deze mensen waren zo gewillig om zelfs hun auto af te geven om zakken cement te gaan halen. Goed dat ook in Afrika de management board met een grote 4x4 rijdt ;-).

Belgische groeten van Bart en Bart (B en VDE)